

Eukaristien i Kirkens liv og mission (III)

Ved afslutningen af bispesynoden i oktober 2005 afleverede de forsamlede biskopper – under overskriften "Jesus gjorde alting nyt" – halvtreds såkaldte propositioner¹ til pave Benedikt XVI. Catholica.dk bringer disse forslag fordelt på tre artikler, som bringes successivt med et passende mellemrum²

Af bispesynoden i oktober 2005³

TREDJE DEL

MISSIONEN FOR DET VED EUKARISTIEN NÆREDE GUDS FOLK

Forslag nr. 38: Taknemmelighed overfor præster, diakoner og andre tjenere og medarbejdere ved liturgien

Synodeforsamlingen udtrykker sin inderlige taknemmelighed, sin værdsættelse og sit ønske om at opmuntre præsterne, især "fidei donum" præster og tjenere ved Eukaristien, som med stor kompetence og overvældende hengivenhed beriger menigheden ved forkyndelsen af Guds ord og ved uddelelsen af Livets Brød.

¹ Det latinske ord propositio kan betyde både forslag, tema, forestilling og lignende. I artiklen er det valgt generelt at gengive ordet med det danske ord forslag. Red.

² Med henblik på eventuel anvendelse som studiekredsmateriale vil en samlet udgave senere kunne findes på catholica.dk's hjemmeside. Red.

³ Oversat af Hans Thulstrup

Det anbefales kraftigt, at præsterne dagligt fejrer den hellige messe, også selvom ingen troende deltager.

Synoden takker også de permanente diakoner, som samarbejder med præsterne i evangeliseringsarbejdet ved at forkynde Guds ord og ved at uddele den hellige kommunion. Denne tjeneste kunne passende fremmes i overensstemmelse med koncilets tilkendegivelser. Ligeledes er det vigtigt at takke de udpegede tjenere, de viede mænd og kvinder, de ekstraordinære tjenere ved den hellige kommunion, kateketerne og de andre medarbejdere, som hjælper med at forberede og fejre Eukaristien, og som uddeler den med værdighed; men især må vi takke de ledere som udbreder Guds budskab samt de lægfolk, som står for uddelingen af kommunion i de tilfælde, hvor der ikke er en præst til rådighed.

Synodefædrene sætter i høj grad pris på det vidnesbyrd, som aflægges af de troende kristne, der hyppigt deltager i den eukaristiske fejring; det gælder især dem, som må slås med betragtelige vanskeligheder på grund af alder eller afstand.

Forslag nr. 39: Eukaristisk spiritualitet og det daglige liv

Den troende kristne har behov for at opnå større forståelse af forholdet mellem Eukaristien og det daglige liv. Eukaristisk spiritualitet består ikke udelukkende i, at man tager del i messen og i tilbedelsen af det allerhelligste sakramente. Det omfatter det hele liv.

Først og fremmest opmuntrer vi den troende lægmand til at fortsætte sin stræben efter at lade Eukaristien få mere plads i sit liv og til at fornemme sulten efter Gud. Vi opfordrer lægteologer til at give udtryk for deres erfaringer med at leve det daglige liv i den eukaristiske ånd. Vi opmuntrer især familier til at lade sig inspirere af og til at leve af Eukaristien. På denne måde vil de gennem deres livs vidnesbyrd medvirke til omformningen af deres sociale miljø og udøve deres dåbskald, som forudbestemmer dem til at bringe det glade budskab til deres medmennesker.

Et lysende vidnesbyrd aflægges i denne sammenhæng af de viede mænd og kvinder, som i den eukaristiske fejring og i deres tilbedelse finder styrken til radikalt at efterfølge Kristus i lydighed, kyskhed og fattigdom. Her finder de viede kilden til kontemplation, og til forståelse af deres apostoliske og missionerende virke, den ultimative mening med deres eget engagement i de fattige og marginaliseredes sag og pantet på Guds Riges virkelighed.

Forslag nr. 40: Eukaristien og personer, som er skilte og gengifte

På linje med talrige erklæringer fra Kirkens læreembede og på linje med mange ærværdige fædres udsagn bekræfter synodens fædre betydningen af præstens holdning og handlemåde, når det gælder troende som er skilt og gengift.

I overensstemmelse med Den katolske Kirkes tradition kan disse troende ikke få adgang til den hellige kommunion, idet de objektivt set vil stå i et modsætningsforhold til Vor Herres ord, han som tilføjede ægteskabet dets oprindelige værdi af uopløselighed,⁴ hvilket bevidnedes ved hans hængi-

⁴ Sml. Den katolske Kirkes Katekismus, KKK 1640: Det *ægteskabelige bånd* er altså etableret af Gud selv, således at det ægteskab, der er indgået og fuldbyrdet mellem døbte, aldrig kan opløses. Dette bånd, som følger af ægtefællernes frie menneskelige handling og af ægteskabets fuldbyrdelse, er nu en uigenkaldelig realitet og oprindelse til

velse på korset og er blevet meddelt de døbte ved sakramentets nåde.

Skilte, som er gengifte, er imidlertid en del af Kirken, som også tager imod dem, og tager sig af dem med en særlig omhu, således at de kan finde frem til en særlig måde at leve deres kristne liv på. Dette indebærer blandt andet, at de deltager i den hellige messe – også selvom de ikke modtager den hellige kommunion – lytter til Guds ord, deltager i eukaristisk tilbedelse, beder, tager del i menighedens liv, opretholder et fortroligt forhold til en præst eller åndelig vejleder og hengiver sig til et liv i næstekærlighed, med bodsudøvelse og forpligtende tilsagn om at oplære deres børn.

Dersom en annullering af ægteskabet ikke bliver anerkendt i det efterfølgende forløb, og dersom der findes objektive forhold, som i realiteten bevirker, at samlivet ikke kan genoptages, så opmuntrer Kirken dem til at forpligte sig til at leve i et forhold, der er afstemt efter de i Guds lov fastsatte krav, og opretholde et trofast og solidarisk venskab. På den måde vil det igen – takket være den varsomhed og omhu, som gennemprøvet kirkelig praksis kan tilvejebringe - blive muligt for dem at nærme sig det eukaristiske måltid. Imidlertid bør et sådant forhold ikke velsignes, da dette vil kunne skabe forvirring blandt de troende omkring ægteskabets værdi.

Samtidigt håber synoden, at alle tænkelige anstrengelser vil blive gjort for at sikre den pastorale karakter af den kirkelige domstol og dennes korrekte og taktfulde behandling af årsagerne til, at et ægteskab eventuelt bliver annulleret.⁵ Det er ligeledes synodens håb, at dette kan ske, ved at man både i sidste ende styrker de betydningsfulde elementer, der ligger i ægteskabets værdi som sådan, og ved at man på samme tid tager hensyn til de problemer, der har deres rod i de dybtgående antropologiske forandringer i vor tid, som bevirker, at selv de troende er i fare for at blive tilpasset, især hvis de ikke har gennemgået en solid kristen oplæring.

Synoden er imidlertid af den overbevisning, at man må ofre megen omhu på undervisningen af forlovede par og på forudgående indhentet forsikring om, at de unge mennesker reelt deler de overbevisninger og forpligtelser, som der ikke kan gives køb på, hvis ægteskabets sakramente skal være gyldigt. Synoden opfordrer biskopper og sognepræster til at have mod til at foretage en oprigtigt at vurdering for at undgå, at følelsesmæssige indskydelser og overfladiske årsager bringer forlovede par i en situation, hvor de påtager sig et stort ansvar overfor hinanden, Kirken og det omgivende samfund, som de senere ikke vil være i stand til at leve op til.

Forslag nr. 41: Ikke-katolske troendes adgang til kommunion.

Med baggrund i alle kristnes fællesskab, som – om end endnu ikke ganske fuldkomment - allerede er virksomt i kraft af den ene dåb, opleves adskiltheden ved Herrens bord med rette meget smertefuld. Både blandt medlemmer af den katolske Kirke og blandt vore ikke-katolske brødre og søstre fremkommer der i konsekvens heraf ofte indtrængende anmodninger om, at eukaristisk fællesskab mellem katolske kristne og andre kristne gøres mulig. Det må gøres klart at Eukaristien ikke alene er tegn på vort personlige fællesskab med Jesus Kristus, men først og fremmest på Kirkens fulde fællesskab.

Derfor beder vi ikke-katolske kristne om at forstå og respektere den kendsgerning, at for os er eukaristisk fællesskab og kirkeligt fællesskab – i overensstemmelse med bibelsk baseret tradition – nært forbundne. Derfor er eukaristisk fællesskab med ikke-katolske kristne i almindelighed ikke muligt. Endnu mere umuligt vil det være at gennemføre en økumenisk koncelebrering. Ligeledes bør det – i

en pagt, der er garanteret af Guds troskab. Det er ikke i Kirkens magt at udtale sig imod denne ordning, som den guddommelige visdom har oprettet.

⁵ Sml. *Dignitas Connubii* (latin: "ægteskabets værdighed"). Titel på en vejledning om behandling af annullationssager, der er udgivet i 2005 af Det pavelige Råd for kanoniske Tekster, og som de kirkelige domstole skal følge.

betragtning af det enkelte menneskes personlige frelse – gøres klart, at ikke-katolske kristnes adgang til Eukaristien, til bodens sakramente og til de syges salvelse i særlige, individuelle situationer er mulig og endog må anbefales, under forudsætning af at en række nærmere angivne retningslinjer er overholdt.⁶

Synoden insisterer på, at de normer, der er udtrykt i Den katolske Kirkes Katekismus og dens kompendium, bliver overholdt.⁷

EUKARISTIEN OG VERDEN

Forslag nr. 42: Eukaristien og missionen

De troende opfordres til at gøre sig klart, at en sand eukaristisk kirke er missionerende. I virkeligheden er Eukaristien missionens kilde. I Eukaristien bliver vi mere og mere Kristi disciple, når vi åbner os for Guds Ord, der leder os til sammen at mødes med Herren i fejringen af hans død og opstandelse og i det sakramentale fællesskab med ham. Det eukaristiske møde virkeliggøres ved Helligånden, som omdanner og helliger os. Den vækker i disciplen en målbevidst vilje til dristigt at forkynde for andre, hvad man selv har hørt og oplevet, og til at lede dem frem til det samme møde med Kristus. På denne måde åbner disciplen, som er udsendt af Gud, op for mission uden grænser.

Samtidig med at vi takker alle aktive missionærer i verden, minder vi om det store ubesvarede behov for at nå frem til erkendelse af Kristus som verdens eneste frelser.

I missionsundervisningen må bekræftelsen af den centrale placering af Kirkens enhed komme til udtryk på enhver tænkelig måde, hvilket kan være med til at forebygge, at menneskers beslutsomme arbejde med evangelisering, reduceres til blot en sociologisk fodnote.

Synodens fædre har understreget de alvorlige vanskeligheder, som har indflydelse på missionen for de menigheder, der lever som mindretal, eller som lever under forhold uden religiøs frihed.

⁶ Jævnfør herved en række kirkelige dokumenter, som er medtaget i denne oversættelse som et bilag; enkelte af teksterne er på engelsk.

⁷ Den katolske Kirkes Katekismus, KKK 1398-1401: Eukaristien og de kristnes enhed. Stillet over for dette mysteriums storhed udbryder Skt. Augustin: "O fromhedens Sakramente! O enhedens tegn! O kærlighedens bånd!" Så meget mere smerteligt føles de splittelser af Kirken, der bryder den fælles deltagelse i Herrens bord; så meget mere indtrængende bliver bønnerne til Herren om, at de dage må komme tilbage, da enheden er komplet mellem alle, der tror på Ham.

1399. De orientalske Kirker, som ikke er i fuldt fællesskab med den katolske Kirke, fejrer Eukaristien med stor kærlighed. "Disse Kirker har, skønt de er adskilte, de virkelige sakramenter - ganske særligt i kraft af den apostolske succession, præstedømmet og Eukaristien, hvorved de fortsat er knyttet til os i det mest inderlige forhold". Et vist fællesskab in sacris, og dermed i Eukaristien, er "ikke blot muligt, men endda tilrådeligt, når gunstige omstændigheder gives, og den kirkelige myndighed godkender det".

1400. De kirkelige fællesskaber, som er udgået fra Reformationen, og som er skilt fra Den katolske Kirke, har "især på grund af manglen på Ordinationens sakramente ikke bevaret det eukaristiske mysteriums egentlige og fulde indhold". Derfor er interkommunion med disse fællesskaber ikke er mulig for Den katolske Kirke. Når imidlertid disse kirkelige fællesskaber "i det hellige Måltid mindes Herrens død og opstandelse, bekender de, at livet i fællesskab med Kristus betegnes herved, og de forventer Hans komme i herlighed".

1401. I alvorlige nødstilfælde kan, efter den stedlige biskops skøn, katolske embedsbærere meddele sakramenterne (Eukaristien, Bodens, Sygesalvelsen) til andre kristne, som ikke har fuldt fællesskab med Den katolske Kirke, men som af sig selv beder om dem. De må da give udtryk for den katolske tro vedrørende disse sakramenter og have den indre holdning og indstilling, som kræves for at modtage dem.

Forslag nr. 43: Eukaristisk spiritualitet og helliggørelse af verden

Eukaristien ligger bag enhver form for helliggørelse. For at udvikle en dyb eukaristisk spiritualitet må det kristne folk, som bringer deres tak ved deres deltagelse i Eukaristien, være opmærksom på, at de gør dette i hele skabningens navn, eftersom de tilstræber og arbejder for hele verdens helliggørelse. Kristent liv formes ved den eukaristiske fejring, idet det offer af sig selv, man bringer, kommunionen og fællesskabets solidaritet er aspekter af "logike latreia".⁸

Ansporing til daglig deltagelse i fejringen af den hellige messe er – i den latinske ritus – et virkningsfuldt middel til at udvikle denne spiritualitet, som er kernen i den enkeltes familiemæssige, professionelle, sociale og politiske liv.

Det daglige offer (som vi for eksempel belæres om i bønnens apostolat, der praktiseres af millioner af katolikker over hele verden) kan hjælpe enhver til at blive en "eukaristisk skikkelse", og til - ved at følge Marias eksempel – at forene sit liv med Kristi liv, han som ofrer sig selv for menneskeheden.

Forslag nr. 44: Eukaristien og de syge

Vi anser det for at være yderst vigtigt at fremme eukaristisk fejring sammen med de syge, samtidig med at der gives en passende katekese vedrørende det enkelte menneskes deltagelse i Kristi lidelse, død og opstandelse. En helt særlig betydning tillægges Eukaristien, når den – som højdepunktet i den kristnes liv - modtages som den sidste olie. Derved bliver der for den syge åbnet op for påskens fylde, og man må anbefale, at denne praksis intensiveres.

I særlig grad opfordres der til, at eukaristisk kommunion meddeles til døbte og konfirmerede mentalt handicappede mennesker, som kan modtage kommunionen i deres families og i deres menigheds tro, som understøtter dem.

Den kendsgerning, at det er umuligt at kende den reelle modtagelighed hos visse typer syge mennesker, er ikke tilstrækkelig grund til ikke at give dem al den sakramentale støtte, Kirken råder over. Det er vigtigt, at de, som lider af et handicap, i enhver henseende bliver anerkendt som medlemmer af Kirken, og at de har deres rette plads i den.

Det er yderligere ønskværdigt, at kirkernes arkitektur rent funktionelt muliggør de handicappedes deltagelse i fejringerne.

Forslag nr. 45: Eukaristien og ikke-fastboende

Idet synodens fædre takker alle, som udfører en arbejde, der har relation til ikke-fastboende, opfordrer de alle biskopper til at udfolde deres pastorale omsorg overfor de ikke-fastboende.

Uanset deres race, status eller stand må disse troende især ved den eukaristiske fejring modtages som lemmer på Kristi legeme. Kristi kærlighed pålægger andre lokale kirker og institutioner for indviet liv generøst at stå de bispedømmer bi, som modtager et stort antal ikke-fastboende.

Ydermere må ikke-fastboende af Østkirkens ritus hjælpes til at finde bistand hos deres egne præster. En "Dies orientalis" bør etableres på præsteseminarerne, så Østkirkernes liturgi bliver bedre kendt.

⁸ Græsk: "åndelige gudstjeneste". Sml. Rom 12,1: Så formaner jeg jer, brødre, ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende og helligt offer, der er Gud til behag — det skal være jeres åndelige gudstjeneste.

Forslag nr. 46: Katolske politikeres og lovgiveres eukaristiske integritet

Katolske politikere og lovgivere bør i særlig grad føle, at der stilles spørgsmål ved, hvor veludviklet deres samvittighed er, når de står med det alvorlige sociale ansvar at skulle indføre og støtte en skændig lovgivning. Man kan ikke tale om eukaristisk integritet, når disse politikere fremmer love, som er i modstrid med menneskets samlede gode, med retfærdigheden og naturloven. Deres valg som privatperson kan ikke adskilles fra de valg, de gør som offentlige personer, hvis de dermed placerer sig i et modsætningsforhold til Guds lov og Kirkens lære. Dette må også tages i betragtning i den eukaristiske virkelighed.⁹

Når biskopperne gør brug af disse retningslinjer, må de udvise styrke og klogskab, idet de tager hensyn til de konkrete, lokale situationer.

Forslag nr. 47: Eukaristien og økologi

Kristne, som er styrkede ved Eukaristiens sakramente, må være mere optaget af at vidne om Guds tilstedeværelse i verden. Kirken burde fremme en ændring i mentalitet og indstilling for at forbedre menneskets harmoniske og ansvarlige forhold til skabelsen.

Overvejelse af og taknemmelighed overfor hele skabningen, der er Guds kærligheds gaver, kan for mennesker af i dag være et middel til evangelisering. Menneskets økologiske bekymringer kan nemlig få en religiøs betydning, hvis man anerkender Guds opfordring til menneskeheden om at udvise ansvarlighed overfor hans arbejde som skaber. Dette vil være i overensstemmelse med det kristne håb.

Denne overvejelse kan også hjælpe kristne med at sætte skabelslæren i relation til læren om "den nye skabning", som er fremgået ved Kristi, den nye Adams, opstandelse; han som har tildelt Kirken arbejdet med at forberede skabningens forvandling i "den nye himmel og den nye jord".

Forslag nr. 48: Eukaristiens sociale dimension

Kristi offer er forløsningens mysterium, som stiller os overfor nogle spørgsmål. I menneskers engagement med at ændre uretfærdige forhold for at kunne genoprette menneskets værdighed - mennesket er jo skabt i Guds billede og lighed - bliver Eukaristien i livet, hvad den betyder i fejringen. Denne dynamiske bevægelse åbner op til verden; den sætter spørgsmålstejn ved globaliseringsprocessen, som ikke sjældent øger ulighederne mellem rige og fattige lande; den tager afstand fra de politiske og økonomiske kræfter, som reducerer jordens rigdomme; overfor de uligheder i verden, som skrider til himlen, minder den om de alvorlige og retfærdige fordelingsmæssige krav; den opmuntrer kristne til at engagere sig og være virksomme socialt og i det politiske liv.

I særlig grad bekymrende er hiv/aids-pandemien, narkotika- og alkoholproblemerne.

Fangerne i fængslerne fortjener i særlig grad pastoral omsorg, så de kan tage del i Eukaristien og modtage den hellige kommunion.

Enhver, som tager del i Eukaristien bør gå ind for opbygning af fred i denne vor verden, som er præget af mange slags vold og krige og i dag også på en særlig måde af terrorisme, finansiel korrupsion og seksuel udnyttelse. Genopretningen af retfærdighed, forsoning og tilgivelse er betingelser

⁹ 1 Kor 11,27 – 29: Den, der spiser Herrens brød eller drikker hans bæger på en uværdig måde, forsynder sig derfor imod Herrens legeme og blod. Enhver skal prøve sig selv, og så spise af brødet og drikke af bægeret. For den, der spiser og drikker uden at agte på legemet, spiser og drikker sig en dom til.

for at kunne opbygge sand fred.

For at blive oplært i næstekærlighed og retfærdighed burde de troende drage fordel af den sociallære, som netop er blevet præsenteret i "Vejledning om Kirkens sociallære".¹⁰

Forslag nr. 49: Eukaristien og forsoning mellem folk, der strides

Eukaristien er sakramentet for fællesskab mellem brødre, som accepterer at forsones i Kristus; ved at nedbryde de hadets mure, som skilte dem, blev grækere og jøder ét folk.¹¹ Under denne synode har adskillige ved deres vidnesbyrd berettet, at takket være fejringen af Eukaristien har folk, som var i indbyrdes konflikt, været i stand til at kunne samles om Guds ord og lytte til hans profetiske forkyndelse af forsoning ved tilgivelse uden betingelser og ved modtagelse af omvendelsens nåde, som giver mulighed for fællesskab om det samme brød og den samme kalk. Jesus Kristus, som ofrer sig selv i Eukaristien, styrker fællesskabet mellem brødre og tilskynder især den, som endnu strides, til ved dialog og i retfærdighedens navn at ile med at forlige sig. Dette giver mulighed for et værdigt fællesskab med Kristi legeme og blod.¹²

AFSLUTNING

Forslag nr. 50: "Verum Corpus Natum de Maria Virgine"

Kirken ser i Maria, den "eukaristiske kvinde" - frem for alt som hun står ved korsets fod – sig selv; og den betragter hende som en uerstattelig model for eukaristisk liv; på alteret – i nærvær af "Verum Corpus natum de Maria Virgine"¹³ – ærer Kirken ved præsten med særlig taknemmelighed den allerhelligste Jomfru.

Kristne anbefaler deres liv og arbejde til Maria Kirkens Moder, og idet de gør sig umage for at have det samme sindelag som Maria, hjælper de hele menigheden til at leve som et levende offer, der er Faderen velbehageligt.

Klik her for at udskrive artiklen (printerens skal være tændt)

Klik her for at sende artiklen til en ven eller bekendt (Outlook skal være startet)

Klik her for at komme til forsiden af catholica.dk

¹⁰ Såkaldt kompendium. Findes på hovedsprogene.

¹¹ Sml. Ef 2,14: v14 For han er vor fred. Han gjorde de to parter til ét, og med sin legemlige død nedrev han den mur af fjendskab, som skilte os.

¹² Sml. Matt 5,23-24: Når du derfor bringer din gave til alteret og dér kommer i tanker om, at din broder har noget mod dig, så lad din gave blive ved alteret og gå først hen og forlig dig med din broder; så kan du komme og bringe din gave.

¹³ Latin: Det sande legeme, født af Jomfru Maria

Bilag til fodnote 6

Koncilsdokumentet *Unitatis Redintegratio*, 8: Denne hjertets omvendelse og livets hellighed i forening med private og offentlige bønner for de kristnes enhed er at betragte som sjælen i hele den økumeniske bevægelse og kan med rette kaldes den åndelige økumeni. – Det er nemlig katolikkers sædvane ofte at samle sig til den bøn for kirkens enhed, som Frelseren selv indtrængende bad til Faderen natten før sin død: "At de alle må være ét." – Under særlige omstændigheder, f.eks. ved bønner, som påbydes "for enheden", samt ved økumeniske sammenkomster, er det tilladt, ja endda ønskværdigt, at katolikker forener sig i bøn med deres adskilte brødre. Den slags fælles bønner er et overordentlig effektivt middel til at opnå enhedens nådegave og er et ægte udtryk for de bånd, som stadig knytter katolikker sammen med deres adskilte brødre: "Thi hvor to eller tre er forsamlede i mit navn, der er jeg midt iblandt dem." – En fælles deltagelse i de hellige handlinger (*communicatio in sacris*) kan dog ikke uden videre betragtes som et middel, man kan anvende til at genoprette de kristnes enhed. Thi dette nadverfællesskab beror i hovedsagen på to principper: det er symbol på Kirkens enhed og deltagelse i nådemidlerne. For det meste er det ikke tilrådeligt med et nadverfællesskab som symbol på enhed. Men hensynet til at få del i nåden taler undertiden for det. Hvad angår den konkrete måde at omsætte dette i handling på, må den stedlige biskoppelige myndighed træffe sin afgørelse - med omtanke og efter at have taget alle omstændigheder i betragtning med hensyn til tid, sted og person - medmindre der bestemmes noget andet af bispekonferencen i henhold til dennes statutter eller af Den hellige Stol.

Sammesteds, 15: Det er også alle bekendt, med hvor stor kærlighed de orientalske kristne fejrer de liturgiske mysterier, især fejringen af eukaristien, kilden til kirkens liv og et pant på den tilkommende herlighed, hvorigennem de troende i forening med biskoppen får adgang til Gud Fader ved Hans Søn, Ordet, der blev kød, led døden og blev herliggjort, og ved udgydelsen af Helligånden opnår fællesskab med den hellige Treenighed og således bliver delagtige i den guddommelige natur. På samme måde opbygges gennem fejringen af Herrens eukaristi Guds kirke og vokser i disse enkelte kirker, og gennem koncelebrationen manifesterer deres fællesskab sig. – I denne liturgiske kultus hylder orientalerne i pragtfulde hymner Maria, altid jomfru, som det økumeniske kirkemøde i Efesos højtideligt erklærede for Guds højhellige moder, for at Kristus virkelig og egentlig kunne blive erkendt som Guds Søn og Menneskesønnen ifølge Skrifterne, og de lovpriser også mange helgener, blandt dem den universelle kirkes fædre. – Eftersom disse kirker, skønt de er adskilte, har de virkelige sakramenter, men især fordi de i kraft af den apostoliske succession har et præsteskab og eukaristien, som fremdeles knytter dem til os med meget stærke bånd, er det ikke blot muligt, men endda tilrådeligt med et reelt fællesskab i gudstjenesten, når en gunstig lejlighed byder sig og under forudsætning af den kirkelige myndigheds billigelse. – I Orienten findes også de rige åndelige traditioner, som især munkevæsenet er udtryk for. Der har nemlig lige fra de hellige fædres glørværdige tidsalder den klosterlige spiritualitet blomstret, som senere bredte sig til de vestlige lande, og som er kilden og oprindelsen til den latinske klosterinstitution, og hvorfra den senere gentagne gange har fået ny livskraft. Af den grund anbefales det indtrængende, at katolikker oftere søger hen til disse åndelige rigdomme hos de orientalske fædre, som fører hele mennesket til kontemplationen af de guddommelige mysterier. – Alle skal vide, at det at kende, ære, bevare og fremme orientalernes overmåde rige liturgiske og åndelige fædrene arv er af den største betydning for trofast at tage vare på den kristne tradition i dens fylde og for at kunne gennemføre en forsoning mellem de orientalske og de vesterlandske kristne.

Økumenisk Vejledning 129-131: A sacrament is an act of Christ and of the Church through the Spirit. Its celebration in a concrete community is the sign of the reality of its unity in faith, worship and community life. As well as being signs, sacraments—most specially the Eucharist—are sources of the unity of the Christian community and of spiritual life, and are means for building them up. Thus Eucharistic communion is inseparably linked to full ecclesial communion and its visible expression.

At the same time, the Catholic Church teaches that by baptism members of other Churches and ecclesial Communities are brought into a real, even if imperfect communion, with the Catholic Church and that "baptism, which constitutes the sacramental bond of unity existing among all who through it are reborn... is wholly directed toward the acquiring of fullness of life in Christ". The Eucharist is, for the baptized, a spiritual food which enables them to overcome sin and to live the very life of Christ, to be incorporated more profoundly in Him and share more intensely in the whole economy of the Mystery of Christ.

It is in the light of these two basic principles, which must always be taken into account together, that in general the Catholic Church permits access to its Eucharistic communion and to the sacraments of penance and anointing of the sick, only to those who share its oneness in faith, worship and ecclesial life. For the same reasons, it also recognizes that in certain circumstances, by way of exception, and under certain conditions, access to these sacraments may be permitted, or even commended, for Christians of other Churches and ecclesial Communities.

130. In case of danger of death, Catholic ministers may administer these sacraments when the conditions given below (n. 131) are present. In other cases, it is strongly recommended that the diocesan Bishop, taking into account any norms which may have been established for this matter by the Episcopal Conference or by the Synods of Eastern Catholic Churches, establish general norms for judging situations of grave and pressing need and for verifying the conditions mentioned below (n. 131). In accord with Canon Law, these general norms are to be established only after consultation with at least the local competent authority of the other interested Church or ecclesial Community. Catholic ministers will judge individual cases and administer these sacraments only in accord with these established norms, where they exist. Otherwise they will judge according to the norms of this Directory.

131. The conditions under which a Catholic minister may administer the sacraments of the Eucharist, of penance and of the anointing of the sick to a baptized person who may be found in the circumstances given above (n. 130) are that the person be unable to have recourse for the sacrament desired to a minister of his or her own Church or ecclesial Community, ask for the sacrament of his or her own initiative, manifest Catholic faith in this sacrament and be properly disposed.

Kanonisk Lov, can. 844, §§ 3-4 (og Østkirkernes tilsvarende regler): § 3 Catholic ministers may lawfully administer the sacraments of penance, the Eucharist and anointing of the sick to members of the eastern Churches not in full communion with the catholic Church, if they spontaneously ask for them and are properly disposed. The same applies to members of other Churches which the Apostolic See judges to be in the same position as the aforesaid eastern Churches so far as the sacraments are concerned. § 4 If there is a danger of death or if, in the judgement of the diocesan Bishop or of the Episcopal Conference, there is some other grave and pressing need, catholic ministers may lawfully administer these same sacraments to other christians not in full communion with the catholic Church, who cannot approach a minister of their own community and who spontaneously ask for them, provided that they demonstrate the catholic faith in respect of these sacraments and are properly disposed.

Rundskrivelsen *Ut Unum Sint*, 46: I denne forbindelse er det en kilde til glæde at se, at katolske præster i visse særlige tilfælde kan give eukaristiens, bodens og de syges salvelses sakramenter til kristne, der ikke er i fuldt fællesskab med den katolske kirke, men som inderligt ønsker at modtage disse sakramenter, af eget initiativ beder om dem og viser den tro, som den katolske kirke bekender med hensyn til disse sakramenter. Omvendt kan katolikker også i specielle tilfælde og under særlige omstændigheder bede om de samme sakramenter fra præster i kirker, hvor disse sakramenter er gyldige. Bestemmelserne for en sådan gensidig modtagelse er blevet fastlagt i specielle regler; for at fremme økumenismen, må disse regler respekteres.

Rundskrivelsen *Ecclesia de Eucharistia*, 46: I min rundskrivelse *Ut Unum Sint* gav jeg udtryk for, at jeg selv sætter pris på disse retningslinjer, som gør det muligt med passende omhu at drage omsorg for disse sjæles frelse: ”Det er en kilde til glæde at konstatere, at katolske præster i visse særlige tilfælde er i stand til at administrere Eukaristiens og Bodens sakramenter samt De Syges Salvelse til kristne, som ikke er i fuldt fællesskab med den katolske Kirke, men som har et stort ønske om at modtage disse sakramenter, som frit anmoder om dem og er i besiddelse af den tro, 46. I min rundskrivelse *Ut Unum Sint* gav jeg udtryk for, at jeg selv sætter pris på disse retningslinjer, som gør det muligt med passende omhu at drage omsorg for disse sjæles frelse: ”Det er en kilde til glæde at konstatere, at katolske præster i visse særlige tilfælde er i stand til at administrere Eukaristiens og Bodens sakramenter samt De Syges Salvelse til kristne, som ikke er i fuldt fællesskab med den katolske Kirke, men som har et stort ønske om at modtage disse sakramenter, som frit anmoder om dem og er i besiddelse af den tro, station af og samtidig en garanti for vor kærlighed til Jesus Kristus i det velsignede sakramente, overfor vore brødre og søstre af forskellige andre kristne konfessioner, som har ret til at kende vort vidnesbyrd om sandheden og om det, som selve sagen her drejer sig om, nemlig enhedens fremme.

Klik her for at udskrive artiklen (printerens skal være tændt)

Klik her for at sende artiklen til en ven eller bekendt (Outlook skal være startet)

Klik her for at komme til forsiden af catholica.dk